

P-iekse

APRIL 2005

CHIRO

MANDELBURCHT

www.chiromandelburcht.be / info@chiromandelburcht.be

<i>Inhoud</i>	<i>Woordje van de redactie</i>
Woordje van het hoofd	Hallo Chiromensjes,
Data	bij deze presenteer ik u de (ietwat late maar
Bloemenverkoop	toch oerdegelijke en in zekere zin zelfs
Waterpret	paasbeste) paas-editie van het P-lekske!
Speelclub	-- applaus --
Rakwies	Het volksgeloof wil dat de Paashaas de
Titoos	eieren brengt. Echter wij als goede
Keties	katholieken weten wel beter: de uit Rome
Aspies	terugkerende klokken brengen de eieren
Lolkoek	mee. Als je toch toevallig een Paashaas
Wist je dat?	zou zien (je weet wel: een extreem grote
	versie van de normale bruine haas, oftewel
	de lepus brunus, met een belachelijk
	mandje vol met chocolade-eieren) trek dan
	eens aan zijn oren en zijn masker zal wel
	omhoogkomen.
	Bij deze is weer in een groot misverstand
	klaarheid gebracht: de Paashaas bestaat
	helemaal niet. De klokken brengen ons die
	overheerlijke bruin/zwart/wit zoete
	chocoladeieren.
	Bolle

Woordje van het hoofd

Geachte leden, ouders, sympathisanten

Voor U ligt alweer het laatste boekje van het huidig werkjaar. Daarna hebben we natuurlijk nog de speciale kampeditie. Een kamp dat nog steeds doorgaat van 11 tot 21 juli. En dit te Beringen aan de top van de oude mijnen. Zet deze datum alvast in uw agenda, want niets is leuker dan het kamp. Geen enkele zondagse chiroactiviteit kan tippen aan de prachtige 10-daagse die we samen in chiroverband beleven.

Dat we alweer april zijn wil zeggen dat de lente in het land is en de zomer nabij. Dat wil ook zeggen dat het jaar alweer bijna voorbij is. En telkens opnieuw vliegt het jaar als het ware voorbij. Maar niet getreurd, er wachten ons nog enkele warme zondagen waarop er weer kan geravot worden. Chiro bestaat voornamelijk uit vriendschap en leute. Maar zonder een kleine kas kan de chiro jammergenoeg niet bestaan. Daarom moet onze chiro enkele acties organiseren. Eén daarvan is reeds voorbij namelijk onze fuif. Een tweede volgt nu, namelijk onze bloemenverkoop. Meer uitleg hieromtrent vind je verder in dit boekje. Het is uiterst belangrijk dat jullie, leden en ouders, ons hierbij zoveel mogelijk helpen. Het zal enkel in jullie voordeel uitdraaien.

Mijn bobijntje is ongeveer af en dus zal ik niet verder leutereren.

Tot de volgende vergadering,

Martha

Chiro-data

zondag 17 april

zaterdag 23 april
Bloemenverkoop!!!

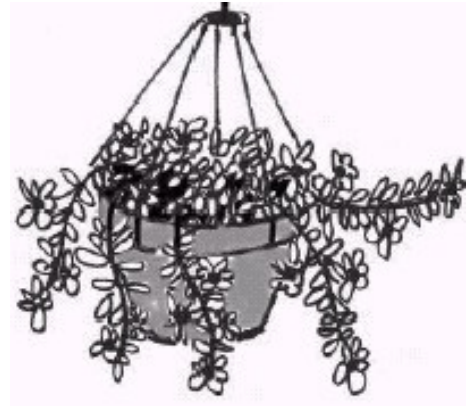
zondag 1 mei

zondag 15 mei

zondag 29 mei
Waterpret!!!

Bloemenverkoop

Net zoals vorig jaar brengen we ook dit jaar weer 'surfinia' hangplanten aan de man en vrouw in Ingelmunster. Deze activiteit is gepland op **zaterdag 23 april**. We verwachten jullie massaal op deze chiro activiteit **tegen 09u00**. Gelieve tijdig aanwezig te zijn zodat we de ploegen snel kunnen verdelen. Tegen 16u00

zouden de laatste bloemen overhandigd moeten geweest zijn. Ieder jaar is dit altijd al behoorlijk vlot verlopen. Iedereen amuseert zich en wat is er nu leuker dan gezamenlijk in het zonnetje rond te huppelen met enkele bloemen in de hand. De opbrengst van deze activiteit gaat volledig naar jullie zelf. Activiteiten zoals zwemmen, schaatsen, film ... en het kamp in het algemeen worden bekostigd met deze opbrengst. Dus iedereen van ons, lid of ouder, heeft er evenveel belang bij om een handje toe te steken.

Die dag verwachten we dus zoals op gewone chirodagen **alle leden** maar zeker ook ouders die zich geroepen voelen om bloemen te vervoeren met de auto en eventuele aanhangwagen. Vooral in de voormiddag komen extra transportmiddelen van pas. 's Middags is er voor de helpers een drankje en een hapje voorzien. Dit gaat om frietjes met frikadellen die ter plaatse kunnen opgesmuld worden.

De leiding

Waterpret

Doe die zwembroeken/pakken maar aan,
pak je handdoek in en blaas je
zwembandjes alvast op want op zondag
29 mei gaan wij gaan naar het zwembad!

Wees op tijd in de Chiro want we wachten NIET!
Wij zoeken nog ouders die de allerkleinsten zouden
willen voeren met de auto.
Kunt u ons helpen? Kom dan omstreeks 13.45 naar
de Chiro.

Alvast bedankt op voorhand!

Wat?	zwempartij
Waar?	we spreken af in de Chiro
Wanneer?	zondag 29 mei
Hoe laat?	van 13.45 tot 17.00
Hoeveel kost dat?	niets

reepSiedipsy Speelclub,

Kga ní beginnen met een lange inleiding, want da is meeste saai en wordt toch overgeslagen. Dus zal ik maar onmiddellijk ter zake komen.

Er was eens... ne warme zundagachternone net na pasen. De paasklok was ook naar de chíro gekomen met de welgekende paasei' tjes. Wij van de leiding wilden de speelclub niet gewoon die eitjes geven(dat leek ons te gemakkelijk, aja)! Dus kwamen we op het idee om ze hun ei' tjes te laten verdienen aan de hand van toffe opdrachtjes. Voor we konden beginnen aan het spel moeten we eerst een eindje wandelen, tot bij de hoevewijk, daar was het immers de perfecte locatie voor ons spel. De opdrachten waren heel verschillend, voor elk wat wils. De creatievelingen moesten hun vriendjes of vriendinnetjes sminken in een paashaas of - kuiken, maakten een tekening. De sportievelingen amuseerden zich met het chinees voetbal. De sterken onder jullie leefden zich uit met vleeshoop. De ene verdiende al wat meer paaseitjes dan de andere, maar ja zo gaat dat nu eenmaal...

De volgende zondag was het tijd voor het grote Piratenspel. Ook nu scheen de zon volop, ideaal voor WATERspelletjes dus! Eerst werden er twee groepen gevormd: de piraten met een ooglap (met leider bloedbaard aka "Blomme" als hoofdman) en

de piraten met een litteken (onder de tactische leiding van de geveesde Kapitein H nz).

De eerste opdracht was een geschikte plaats vinden om ons piratenkamp op te slaan, niet elk eiland of elke grot is zomaar goed, het moet een goed verdedigbare plaats zijn! Toen de kampen gereed waren kon de strijd beginnen.

Gewapend met onze geweren (volgens sommige onwetenden waren het spuitjes met water in) trokken we ten strijde tegen de andere piratenbende.

De strijd was hevig.

De strijd was bloedig.

Onze piraten waren super heldhaftig en verweerden zich met hand en tand.

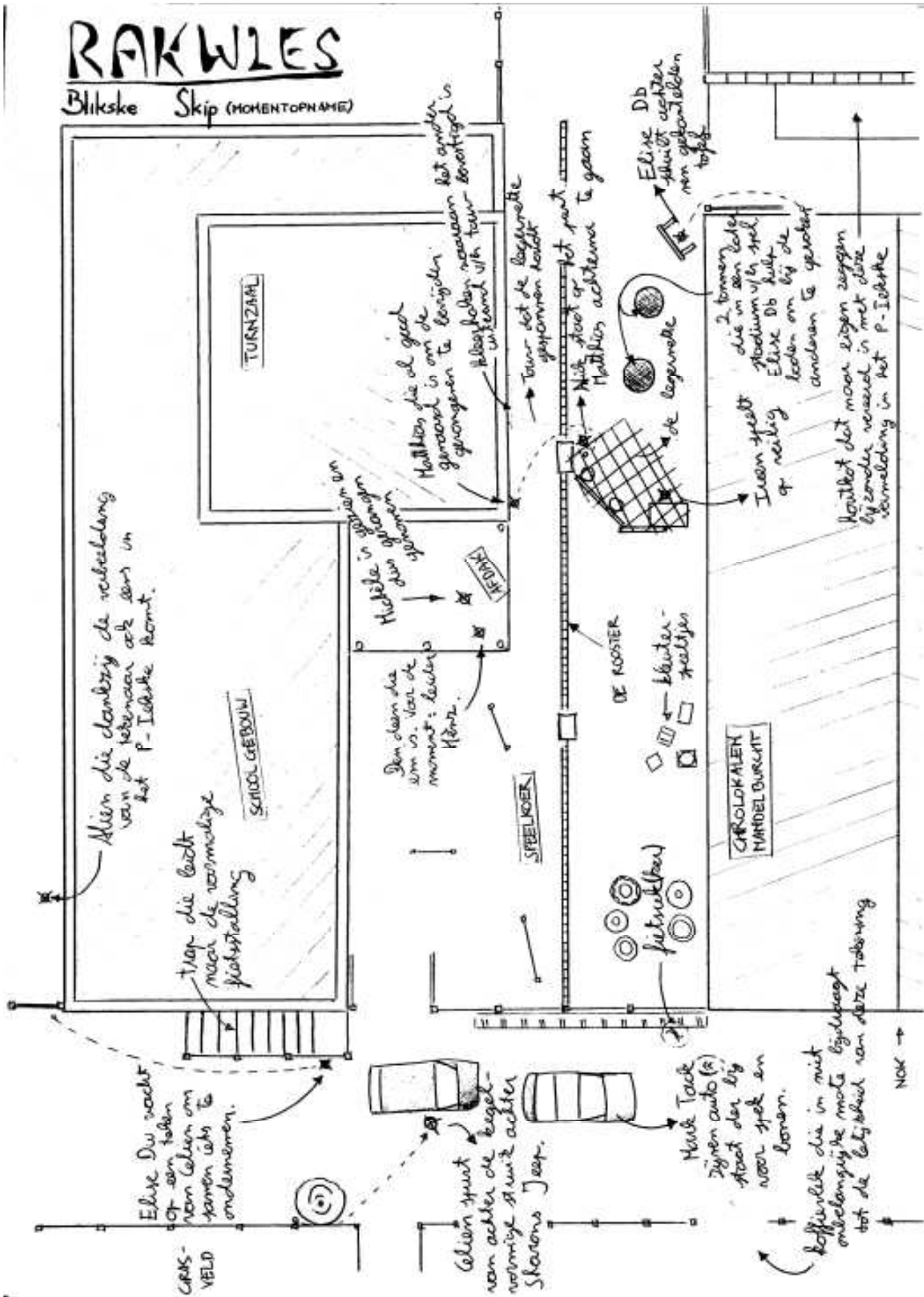
Na twee uren harde strijd was de stand gelijk: 1 - 1. De beslissende fase van de oorlog was in zicht! De derde slag duurde het langst van al maar uiteindelijk hebben de ooglapen gewonnen!!! (Kwaadtongen beweren dat dat was omdat ze met een man meer waren, wat uiteraard onzin is ;-))

julie mega-super-toffe-coole leiding

Meggie, Blomme en Sharon

RAKWLES

Blikske Skip (MOHENTOPNAME)

TITOOS

Hallo lieve kindertjes,

Oooohhh er is weer zoveel gebeurt vandaag. Martijn en Jens gooiden zich zomaar in de verf, we reden wel de helft van de ronde van Vlaanderen en zoveel meer. Het begon allemaal deze morgen in mijn melkherberg.

Ik kwam wakker met de ochtendzon op mijn snoeke, gaf Reetn ne lap tegen zijn kake en zei da we moesten opstaan. Ik trok mijne stoor beneden omhoog, Reetn ging hem wassen. Ikke maar bonken op die deur, want ie bleef maar were in de badkamer bezig met zijn eigen en 't heeft toch geen nut.

Toen we eindelijk naar de markt vertrokken, zagen we langs de weg enkele sukkelaars liggen. Vaneigens wou ik were mijn goed hart tonen. Dus zei ik da ze gerust mochten meegaan. Ze konden mijn buzzn nog dragen, ééé, van de markt. Het nadeel was wel da'k ze 's middags eten mocht geven.

Achter da die gastekes mijne afwas hadden gedaan vroeg ik of ze geen spelleke wilden spelen. Der wilden maar twee kinnekes meedoen, met name Jens en Martijn. De reste wou slapen. Ze vlogen buiten vaneigens.

Na het vele zagen van die twee, zijn dan begonnen met ons spelleke. Die twee kinnekes hebben we uitgedaagd. Als ze wonnen, moesten ze den afwas niet doen. Het was de bedoeling dat ze dezelfde voorwerpen naar oes huizeke brachten. Ok, ze waren der verre van geslaagd.

Wa later dien namiddag gingen we nog een toereke met de velo doen. Voor alle duidelijkheid nog eens de volgorde van de codes, mochten de lezenden onder ons nog eens zin hebben om te spelen :

- ➡ 1 → vooruit
- ↗ 2 → achteruit
- ↖ 3 → links
- ↘ 4 → achteruit
- ↖ 5 → opdracht groep A
- ↗ 6 → opdracht groep B

Die opdrachten kunt ge natuurlijk ook wijzigen. Nu ja, den Jens had weeral geen goeste, dus die vloog buiten. Toen we vertrokken met den Martijn, kwamen de andere kinnekes aangelopen en vielenop hun kniën. Ze wilden were meedoen. Die hebben we dan ook maar were meegepakt. Da waren, als ik het goe voor heb: den Tom (da's een voor den FCB (die goei manne)), den Daan (een hele grote kleppe), den Brecht (da manneke kan geen bakken, maar ballen verzetten (krachtballen éééé). De Reetn hebben we thuisgelaten, ie moest zijn tukske doen, ééé. Ma 'k had vlug een ander vriendje gevonden, ie had zelve geen maatjes en 'k had er were compasie mee. Dus Claerie ging mee met oes.

't Was schoon were en we hebben, we moeten eerlijk zijn, hard gekoerst. En er werd hard tegen hard gespeeld. Maar 't was geestig. Toen da we were thuiskwamen was oeze Reinald al were wakker en moest Claerie naar zijn papa voor de koeien te melken. Ook den Daan, den Tom en den Brecht moesten naar mama, ze riep da TIKTAK begonnen was. Met de overblijvende kinnekes hebben we een levensschilderij gemaakt. Met andere woorden: gerollebolt in de verf. 'k Heb der nog ne schone print an overgehouden ip mijne T-shirt. Kreeg da nie meer uitgewassen, zelf nie met DASH. 't Zijn precies wok rode T-shirts, tristig, tristig.

Nu da was were ne drukken dag. Ik ga nu maar lekker slapen, en jullie weten het...
ooooooooooooooooooooowwwwww STOP. 'k Moe eerst nog wa zeggen.

Club Brugge zit in de halve finales van de Beker van België en...

Nico Mattan won Gent-Wevelgem. Ja, da's die jongen die hier in den Ingelmunster is opgegroeid en zijn eerste kilometers ier heeft gereden.

Nu ga ik eindelijk slapen, en jullie weten het vickerdevickerdevicky, PLING, tot de volgende.

Vicky (VUY) en mijn wederhelft Reetn (Waldo)

Beste ketiets, Het betreft hier het reisverslag van ene cederik vdk, van wie de naam verder in dit document bitter weinig of zelfs niet meer zal voorkomen en dat van pieter d wiens naam hetzelfde lot beschoren is. Het zandige landschap dat zijne majesteit ooit tot Fazandië had gedoopt, lang voordat Jezus zijn eerste passen waagde, zag er zandig en bijzonder uitgestrekt uit die avond. Het land dat ook onder de noemer herbergzame landen in de betere boekhandels van die woele tijd was terug te vinden had verder geen bijzondere eigenschappen, behalve dan misschien dat de uitgestrektheid ervan bijna onmetelijk was, ook al omdat landmeten in die tijd nog niet bepaald een hype was (wat van Jezus-immitaties niet kon gezegd worden). Het was in dit gebied dat onze twee dappere ridders neerstreken per dieselparachute. De naam van zo'n toestel ontsnapt me nu even maar U kent ongetwijfeld wel zo'n parachute met een motor en schroeven op bevestigd. Mijn parachute had een 89pk dieselmotor van mercedes-benz met 4 cilinders en 16 kleppen (2 aan de inlaat en 2 aan de uitlaat per cilinder). Die van cete zag er ongeveer hetzelfde uit, al had hij maar 2 kleppen per cilinder (1 aan de inlaat en 1 aan de uitlaat). Dat verschil in kleppen was niet zo erg al kwam cete wel 9 minuten later aan dan mezelf maar dat had meer met gsm-masten te maken dan met het aantal kleppen in zijn motor. Na een spectaculaire landing van cete (nog steeds fel geplaagd door gsm-masten) begonnen we aan een eerste verkenning. Wat ons die avond opviel was de saaie eentonigheid die land uitwalmde. Het stonk er ook een beetje naar paarden, maar er was geen dier aan de horizon te bespeuren (Waarschijnlijk doordat de nacht zich ondertussen al over het dorre land had ontfermd en ook een beetje doordat de horizon heel ver lag van waar we stonden. Het schijnt dat Fazandië zelfs niet over een eigen horizon beschikt, ze huren die van het meest naburige buurland om zo het zomertoerisme niet te ontlopen.) De saaiheid en de zanderige sfeer van dit land alle eer aandoende, zetten wij al heel vroeg onze leger tent op, precies in het midden van het gebied dat nog zichtbaar was in het donker. (Ik had de zijpaaltjes naar hier geloosd van de leger tent met mijn 16-valves dieselparachute en cete al de rest: het zeil, de middelste paal,...) Met die middelste paal hebben we nog behoorlijk problemen in de wacht gesleept, toen we de grens van Fazandië probeerden over te vliegen. De plaatselijke grensbewakers dachten dat Cete een bazooka onder zijn arm droeg en openden prompt het vuur. Ik had het voordien nog gezegd tegen Cete dat hij hoger moest vliegen om alle problemen te vermijden, maar omdat hij kost wat kost het zeil en de middelste paal voor zijn rekening wou nemen geraakte hij niet zo ver van de grond (Op sommige plaatsen sleepte hij zelfs soms een beetje over de grond, maar hij verbeet de pijn telkens opnieuw en wou zijn stuk van de tent niet herverdelen. De problemen aan de grensovergang hebben niet zolang geduurd aangezien Cete in het dichtstbijzijnde buurland in de senaat zetelde. Hij dreigde ermee het uitlenen van de horizon (dat was zijn bevoegdheid in de senaat) aan Fazandië af te schaffen, indien ze niet rap zouden ophouden met het vuur te openen. Toen zijn die grensmannen rap opgehouden want Cete is een man met veel gezag, autoriteit en saamenhorigheid. Goed, het meeste van de voorgaande tekst was even terzijde, maar dat kan niet gezegd worden van de rest van de tekst. Wie nog steeds aandachtig is, weet nog goed waar we aangekomen zijn in ons reisverslag. Pril in de ochtend was het, en Cederik en ik ontwaakten als nooit tevoren. Men zou kunnen denken; als die omstandigheden zo droog, saai en vloeibaar waren in dat land, waarom ontwaken die twee dan als "nooit te voren". Wel beste lezer, wat we U nu gaan voorschotelen is verbluffend! We kwamen wakker van een plots heel fel toegenomen

stank in het gebied waar we vertoefden. Toen we de tent openden zagen we plots ook dat we bij lange niet in het midden stonden zover we nu konden zien. Misschien was dat gisteren nog wel het geval, doordat het toen nog donker was, maar ik twijfel nu of we ons toen niet een klein beetje vergist hebben. Dat we niet meer in het midden stonden, dat kon ons toen wel bitter weinig schelen (nochtans is Cete daar erg allergisch voor en die allergie gaat dan meestal nog gepaard met appelflauwtes en maaglosbandigheid) want wat we tussen de horizon (die nog verder leek te liggen dan de avond ervoor) en onze tent zagen was verbluffend: Massaal veel pony's, bijna ontelbaar, ... Het uiterst dorre zand dat zich uitstreckte voor, naast en links van ons was bezaaid met pony's, zondanig veel, dat de ganse zichtbare oppervlakte bruinzwart was gekleurd (omdat die pony's iets tussen bruin en zwart als vacht hadden meegekregen door hun schepper), behalve dan één pony die helemaal zwart was en Cete bij het nekvel te grazen had (die bepaalde pony stond het dichtst bij onze tent geparkeerd). Die pony's hadden echt kanjers van tanden, onvoorstelbaar. Het waren niet zo'n botte tanden waarover de meeste van die dieren normaal beschikken aangezien ze alleen maar gras, haver en nog eens gras eten. Neen, het dorre landschap was helemaal niet van gras voorzien, laat staan: haver. Het maanlandschap was zo dor dat geen enkele plant erin slaagde zich te ontkiemen in die grond. Heel eigenaardig was dus, dat daar toch pony's postvatten in dat niets-te-bieden-van-gras-laat-staan-haver-land. U zult zich op dit ogenblik waarschijnlijk vele vragen stellen, beste lezer, maar op die vragen komt weldra een antwoord. Geduld is één van de mooiste deugden maar ook één van de lelijkste zesletterwoorden. Als dit een aflevering van thuis of familie was geweest, dan was het nu waarschijnlijk juist ten einde, om dan de dag erna het vervolg uit te zenden. Iedereen die dit leest heeft waarschijnlijk ooit al eens een pony van dichtbij of van ver gezien, dat kan ongetwijfeld niet anders. Je kent die dieren waarschijnlijk als zachtaardige, erg stationaire, luie, stinkende, domme, grasetende, kleine paarden die normaal een erg onbenullig bestaan leiden ergens op een weide. Meestal zijn ze ook eenzaam maar dan mag er geen soortgenoot in dezelfde weide vertoeven, anders is het niet van de poes om nog steeds eenzaam te blijven. De pony's die Cederik en ik het zicht belemmerden die morgen in Fazandië hadden geen van al die eigenschappen die normaal toegeëigend zijn aan pony's, behalve dan dat ze ook stinken. Eerst hadden wei eigenlijk niets in de gaten want die pony's zien er keihard hetzelfde uit, als moest je "pony" intikken in "google" en dan op "afbeeldingen" klikken, om dan naar één van de prentjes kijken die, nadat je op de muis hebt geklikt, op het scherm verschijnen. Als U nog steeds de rode draad in dit verslag weet te ontdekken, dan beseft U waarschijnlijk ook dat het weer stilletjes aan tijd wordt om terug te keren naar die bewuste morgen waar Ceetn en ik altijd een trauma aan zullen blijven overhouden. Algauw evolueerde ons gevoel van verontwaardiging voor die overvloed van pony's naar een gevoel van verstomming. Het viel mij op dat die slijmdieren beschikten over heel scherpe tanden, wat toch heel ongewoon is, meen ik hier nu te mogen opmerken en eventueel als voetnoot onderaan toe te voegen aan dit blad. Het bleek dat die pony's voorzien waren van een heel eigenaardig karakter. Blijkbaar waren die pony's allemaal erg geïnteresseerd in ons terwijl het eigenlijk andersom zou moeten zijn geweest. Dat vonden wij aanvankelijk charmant, tot we de ietwat "méchante" blik ontdekten in de ogen van die pony's. Ik gebruik hier het achtletterwoord "méchante" omdat het in één klap "vuil, onbetrouwbaar, woest, bloeddorstig, vraatzuchtig" overbodig maakt aan deze tekst. Bijgevolg is dus weer heel

wat plaats uitgespaard en ligt de rode draad niet ver uit het zicht, zodat we hem vlot weer kunnen opnemen. U zal begrijpen dat het gevoel van verstomming al gauw moest plaatsmaken voor een gevoel van angst, want wat kunnen wij met twee beginnen tegen 200 pony's die blijkbaar uit waren op wraak. Veel tijd om na te denken hadden we natuurlijk niet en daarom zond Cederik pijlsnel enkele sms-jes naar kennissen die ons eventueel uit de penarie zouden kunnen helpen. Dat lukte echter niet, waarschijnlijk omdat de dichtstbijzijnde gsm-mast het liet afweten door eerder vermelde feiten. Ondertussen hadden de pony's zich als één leger voor ons opgesteld maar ook links, rechts, achter en naast ons waren pony's te zien. (We veronderstelden dat toch want we durfden allebei niet om te kijken). Het stoffige landschap was nu volledig gevuld met briesende, stomende pony's die duidelijk gebrand waren op "bataille". Wij vreesden voor ons leven, zeker toen we zagen dat bepaalde dieren vuurspuwende talenten bezaten. Er bleek niets anders op te zitten dan onze dieselparachutes zo vlug mogelijk te starten om op die manier te vluchten. De mijne startte perfect en ik kon bijgevolg razend snel ontsnappen aan die honds-dolle minipaarden. Bij Ceetn ging het niet zo vlot waarschijnlijk doordat hij het geduld niet had zijn diesel voor te verwarmen. Die maar-8-kleppen zullen er ook wel voor iets tussen gezeten hebben, want wie vliegt er nu nog met maar 8 kleppen in zijn motor? Ondertussen stonden enkele woeste pony's vuur te spuwen tegen Ceetn die zijn motor maar niet aan de praat kreeg. Zijn gat was al volledig verbrand toen ik hem uiteindelijk ter hulp kwam toegevlogen. (Dalen met zo'n toestel is ook minder gemakkelijk als opstijgen, zeker als pony's je landing nog bemoeilijken) Na een welbepaalde tijdspanne die we beiden liever vlugger achter de rug hadden gehad dan het toen daadwerkelijk het geval was, konden we op mijn dieselparachute ontsnappen. We zijn elk wel zo'n 10tal keer gebeten door verschillende bloeddorstige pony's en ook waren we beiden bijna totaal verbrand. Het ergst gebeurde nog toen we juist aan het opstijgen waren en de pony's als verhongerde leeuwen naar onze voeten sprongen, nog meedogenlozer beten dan te voren. Eenmaal ontsnapt was alle leed eindelijk voorbij en na enkele minuten ben ik mijn bewustzijn verloren. Gelukkig had ik mezelf stevig aan mijn dieseltoestel gebonden uit voorzorg. Na een tijdje kwamen we beiden weer bij in een ziekenhuis dat mij bekend leek. Ik had mij daar indertijd nog laten opnemen met het speen en Cederik had zoiets ook al heel frequent voorgehad. Ik was blijkbaar voorzien van enkele gipsverbanden. Ceetn wist mij achteraf nog te vertellen dat we ook op de terugweg nog een gsm-mast zijn tegengekomen. Na ongeveer 7 weken mochten we het ziekenhuis verlaten en na 9 maanden waren we compleet van elke kwaal verlost. In het verdere verloop van mijn leven ben ik nog vele pony's tegen het lijf gelopen maar die voldeden volgens mij allemaal aan de normale omschrijving die pony's toebedeeld zijn. Ik ben ze op den duur weer beginnen vertrouwen en kreeg er uiteindelijk ook weer liefde van terug. Op een zonnige chiro-zondagmiddag zijn we zelfs eens twee zwartbruine ponybeesten gaan bezoeken in het Ingelmunsterse kasteelpark. Opeens zag ik opnieuw die bloeddorstige blik in de ogen van de pony's. Vanbinnen voelde ik mezelf op dat moment fysiek onwel worden en Ceetn had blijkbaar hetzelfde aan de hand. Gelukkig hielden wij ons hoofd koel onder deze gevaarlijke omstandigheden. De leden hadden blijkbaar niets in de gaten en we zijn gewoon iets sneller dan normaal maar nog altijd stapvoets weer weg gegaan zonder dat er iets gebeurd is. Als bij wonder bleef een aanval van de pony's uit. Een zalig paasei toegewenst liefste leden (te laat is beter dan nooit) ceetn en muynky.

Aspi Cafe

Een grandioos succes was het. Niet in de laatste plaats omdat de meute aspiranten nog op het laatste nippertje beslist hadden om tóch twee-en-zeventig pistolets en worsten te gaan halen. Daarin trok Béarelle – wie anders? – het voortouw. Hij zou er toch “minstens tien” eten en daaruit besloot ie dat iedereen dat dan wel zou doen. Bovendien waren die worsten beter halfworsten uit Wenen en pistolets moeten hard zijn. Om zijn betonmolen te scherpen, zo zei ie. Mijn betonmolen is al pertank al scherp genoeg. Maar iedereen wéét gewoon welke beste Béarelle nu eenmaal is.

“Mostaard moet er zijn”, zo dacht Evelyn. “En ketchup!”, voegde Inge toe. “Hoeveel?”, vroeg Ro zich af. Dreetn kwam prompt met het antwoord. “Er kan er niet genoeg zijn, en dan vooral niet van de mostaard.” En zo gebeurde dat een drie kilogram pot mostaard op het tafereel verscheen. Blomme heeft er nadien nog deftig van gescheten, heb ik van horen zeggen. Hij heeft er ook tien euro aan over gehouden. ‘t Zal wel weer door nen anderen zijn.

De reclamecampagne gehouden was tevens op en top. De VTM is er niets bij en in den Bas vinden ze nog altijd de wc niet van de hopen vliegerblaadjes daar gedropt door onze kwajongens.

Cookie had de avond zelf nog zijn ficher price cassettespeler en dito platendraaier in ‘t lokaal neergepoot. Grote hits uit vervlogen tijden vulden de ruimte. Hij had ook nog een pislucht of twee meegebracht dus het feest kon niet meer stuk. Naar ‘t schijnt hangt daar nog een plakketje “Studio Norwi...” aan. De rest is niet te lezen. Wat een fratsen en grollen toch!

De grootsten van de Muncky Brothers had zijn banjo meegetsjoold uit ‘t Gravensteen. Terstond nam – wie kan het ook anders? – Béarelle de Bjiste het stuk jolijt ter hand en brit Izegem ongeveer 42800 ex. Met dank bij voorbaat en hartelijke groeten. D lagae. acht een èrelke ten berde. *Ad improvistum*. Tot groot ongenoegen van het publiek (én terecht) en ze stuurden hem terug achter zijn worsten. Het zal hem worst wezen.

U ziet, beste mensen, een waar succes. Jammer dat er geen patattechips waren. Dat had de vreugde compleet gemaakt. Er waren wel nootjes maar die waren niet te pruimen. Een gemene list van onze aspiets eigenlijk: een oude wijsheid zegt namelijk “eet gij nootjes gezouten en wel, dan drinkt ge ‘t gerstenat aldoor uw vel”. Een fantastische streek, maar de meeste nootjes eindigden daar waar ze beter niet eindigen.

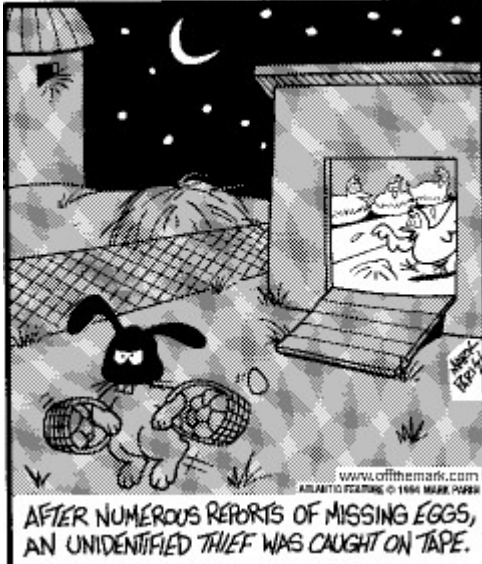
Als je er goed over nadenkt, dan moet dit het beste Café geweest zijn sinds de eerste (gehouden door uw dienaars trouwens). Tuurlijk, in tidde kwamen de mensen nog graag op straat. Niet te vergelijken dus. De tijden zijn veranderd.

En zo gaat het leven verder. Gezondheid is nog steeds ‘t belangrijkste, de aardkluit draait nog altijd zot, pasen is alweer voorbij, The Scorpions doen Roeselare jaarlijks aan, Vrankrijk is geschreven met een ‘V’ en den Unic is waarlijks nog wat minder ver dit jaar. Ge zout er van verschieten. En dat doe ik ook.

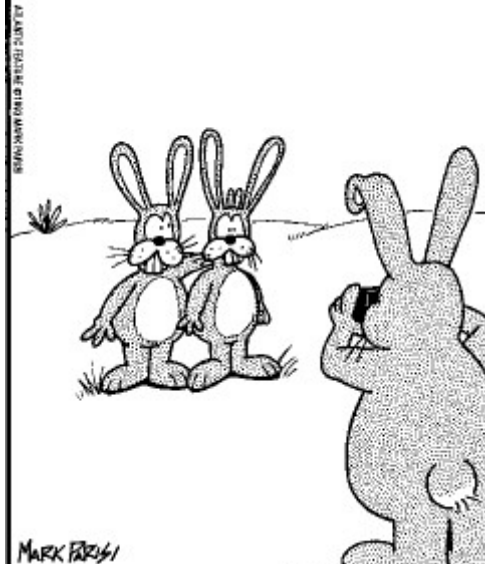
Uw trouwe leidsters M., D., Ojr.

LoLkoek

off the mark by Mark Parisi
www.offthemark.com

off the mark by Mark Parisi
www.offthemark.com

off the mark by Mark Parisi

www.offthemark.com

off the mark by Mark Parisi

www.offthemark.com

THE EASTER BUNNY GETS A RUDE AWAKENING.

off the mark by Mark Parisi
www.offthemark.com

ATLANTIC FEATURE SYND. © 1998 MARK PARISI

Wist je dat?

Wist je dat Meggie geslaagd is in haar theoretisch rijexamen?

Wist je dat Vicky haar muzikaal carrière helemaal van de grond is sinds haar recente optreden(s)?
Misschien kan ze wel een duootje starten met Dzijogge?

Wist je dat Muncy achtervolgd is geweest door een onbekend individu? In heel Kortrijk heeft hij de achtervolger proberen af te schudden. Het bellen van de CIA, de FBI en InterPol leverde niets op, maar zijn mama stond thuis wel klaar met de deegrol!

Wist je dat oens woft een weiveveste draagt?

Wist je dat Muncy en Blomme aangevallen zijn door ne pony in een weide naast het kasteel? De titoos waren zo verstandig om het leiders voor te laten gaan!

Wist je da we wiedre de CDG voetbalcup van Chiro de Ginste gewonnen hebben?